

**R.P. Leonardii Lessii E Societate Iesu Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censvris.
Prælectiones Theologicæ Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum veru[m] sit quod habet D. Thomas, Primum esse causam
secundi, & secundum tertij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

nem Magum baptizatum hortatur ad pœnitentiam, non ad memoriam baptismi. Confirmatur; quia in veteri lege memoria Circumcisionis, quæ erat typus Baptismi, non etat remedium peccatorum; sed varia sacrificia, & expiations: ergo neque nunc memoria Baptismi, sed alia quedam expiatio.

Probatur Tertio, Quia Patres passim docent, hominem post baptismum lapsum multò difficultius reconciliari, quam ante baptismum: Quia scilicet Pœnitentia, quæ reconciliatur post baptismum, requirit magnum dolorem, luctum, lacrymas, ieiunia, orationes, & similes acerbates peccato respondentes, quibus ipsum veluti ex aquo vindicetur, vt inquit Theodoretus libro 5. Decretorum Diuinorum cap. de Pœnitentia sub finem. Vnde quidam Patres Pœnitentiam vocant Baptismum lacrymarum, quidam Secundam post naufragium tabulam: baptismus enim est veluti nauis, quæ facilè peruenimus ad salutis portum; sed frater hoc nauigio per peccata relinquitur nobis Pœnitentia veluti tabula quædam, quam apprehendamus, quæ non nisi magno cum labore euadimus interitum animæ. Hanc comparationem habet Tertullianus lib. de Pœnitentia, & Ambrosius lib. ad Virginem lapsam cap. 8. & Hietonymus epistola ad Demetriadem.

Denique ratio est; Quia non erat consentaneum optimæ gubernationi diuinæ prouidentiæ, vt illi, qui lumen fidei, & alia multa dona à Deo accepterant, & Dei voluntatem cognoscebat, tam facile reconciliarentur, quam illi, qui nondum talibus beneficijs affecti fuerant; neque diuinæ voluntatem cognoverant: iuxta illud Lucæ 12. v. 47. Seruus, qui cognovit voluntatem Domini sui, & non fecit, plagi vapulabit multis.

Sed obicit Calvinus: Baptismus à Fulgentio lib. de fide ad Petrum cap. 3. vocatur Sacramentum fidei, & pœnitentia. Et Marci I. v. 4. dicitur Ioannes Prædicasse baptismum pœnitentie in remissionem peccatorum.

Respondeo: Baptismus vocatur ibi Sacramentum Pœnitentia à Fulgentio, non cuiusvis, sed eius que præcedit baptismum, quam Apostoli iubentur prædicare Luca ultimo; & de qua Actorum 2. v. 38. Pœnitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum: Baptismus enim est signum, illum pœnitere anteacta vita. Nō est autem Sacramentum eius Pœnitentia, quæ post baptismum agitur, de quo nobis est sermo. Ioannes autem prædicabat, baptismum non Christi, sed suum; qui dicebatur Baptismus pœnitentia in remissionem peccatorum, quia ad pœnitentiam præparabat, & consequenter ad remissionem peccatorum per pœnitentiam obtinendam.

DVBIVM I.

CIRCA RESPONSIONEM AD TERTIVM.

Verum in hoc Sacramento sint distinguenda illa tria, quæ in alijs plerisque reperiuntur: scilicet, Sacramentum tantum, res tantum, & res & Sacramentum simul.

Quæstio 9
hac non
ad eo necel-
laria.

R Espondeo, Non magnoperè id fuisse necessariū, nisi Hugo de S. Victore & Magister id excogitassem, quos secuti sunt Doctores Scholastici: quia nulla auctoritas Scriptura, Concilio-

rum, aut Patrum ad hoc cogit. Dici tamen potest; Id, quod est Sacramentum tantum, esse actus externos pœnitentis cum verbo absolutionis. Id, quod est Sacramentum & res simul, esse pœnitentiā interiorem: hæc enim significatur actibus externis, & etiam ipsa est signum remissionis peccatorum. Ipsa autem remissio est res tantum. Ita D. Thomas hoc loco, & alij plerique Doctores.

DVBIVM II.

Verum verum sit, quod habet D. Thomas, Primum esse causam secundi, & secundum tertii?

R Atio dubitandi est: quia Pœnitentia inferior non efficitur ab actibus externis, sed potius est causa eorum, scilicet confessionis, & externi doloris, & satisfactionis: neque sequitur absolutionem, sed ei supponitur tanquam materia vel dispositio.

Caietanus, vt hæc explicet, quædam dicit, quæ non sunt vera. Primum est, Attritionem interdù esse ita perfectam vt cum solo voto Sacramenti contritio, & iustificet. Verum hoc videtur falsum; tum quia attrito nunquam potest fieri contritio, cùm obiecto & specie distinguantur; tum quia attrito nunquam potest iustificare; hoc enim soli contritioni conuenit; vt aperit colligitur ex Concilio Tridentino less. 14. cap. 4.

Alterum est, Attritionem esse interdum imperfectam, sic vt cum voto Sacramenti non iustificet; tamen Sacramentum externum accedens efficeret vt fiat contritio; & ita contritionem ultius esse causam iustificationis: & in hoc casu verum esse quod ait Diversus Thomas. Vbi Caietanus videtur sentire Sacramentum Pœnitentie tunc non iustificare, nisi ex attrito faciendo contritum, ac proinde non nisi mediante motu contritionis: quod sine dubio non est verum. Nam non requiritur motus contritionis dum absoluimur, aut immediatè post, vt quisque in se experitur, & patet in eo qui absolvitur in amentia. Neque mediatè motu contritionis iustificat hoc Sacramentum, quasi primo, & immediatè excitat contritionem, & per contritionē iustificet: nam per se & immediatè iustitiam confert homini disposito.

Dominicus Soto aliter hinc respondet, Intiorem Pœnitentiam dupliciter considerari: primo, quatenus est prior naturæ infusione gratia; & sic non esse contritionem, sed naturalem dispositionem, quæ non habet rationem meriti: secundò, vt est posterior naturæ, quam gratia quæ informatur; & tunc habere rationem contritionis, & esse effectum absolutionis, & causam remissionis peccati: Vnde in infero (inquit) eadem contritio, vt est effectus Sacramenti, est res; vt autem est causa remissionis peccati, est Sacramentum.

Sed hæc non videntur vera. Primo; quia de ratione contritionis non est, vt sit meritoria remissionis peccati; sed solum, vt sit dolor de peccato super omnia, quatenus est offendit Dei. Secundò, etiam prius naturæ, quam infunditur gratia, est vera contritio; aliqui dolor iste solum denominatione extrinseca esset contritio. Tertiò; quia contritio, etiam vt est posterior gratia, id est, vt consideratur in subiecto grato, non est causa remissionis peccatorum, vt vult Sotus, sed supponit eam; multoque minus eam meretur.

Respondeo.

10

Caietani
expositio
refellitur.

11

Rejicitur
similiter
expositio
Dom. Sotii

¹² Respondeo ergo ad dubium propositum du-
pliciter. Primo, non esse necessariū, vt id quod est
Vera dubij solutio. Sacramentum tantum, si causa eius, quod dicitur
res & Sacramentum; sicut etiam id, quod est res &
Sacramentum simul, non necessariō est causa eius,
quod est res tantum: nam contractus coniugij, est
Sacramentum tantum; coniunctio autem Christi
& Ecclesiae, est res & Sacramentum simul, vt do-
cet Magister dist. 26. & Bonaventura ibidem; &
tamen cōtractus noster non est causa coniunctio-
nis Christi & Ecclesiae. Pari ratione Charactēr in
tribus Sacramentis, est res & Sacramentum; ta-
men propriè non est causa eius, quod est res tan-
tum, scilicet gratia.

His addit aliam causam, quæ videtur esse præ-
cipua & primaria: quod Pénitentia, & Matrimo-
nium sunt actus sufficiētiū, quos Dominus suā
gratiā dignatus est in Sacramenta formare, & per-
ficere superadditā virtute efficaci gratiæ: nam ex
se Pénitentia & Matrimonium erant valde im-
perfecta, & parū ad salutem utilia. Reliqua vero
non sunt actus sufficiētiū, sed extrinsecus à
ministro applicantur: vnde conuenientissimum
erat, vt haberent loco materiae substantiam ali-
quam sensibilem. Requiruntur quidem actus suffi-
cientium in his Sacramētis, nō tamen vt partes
Sacramentorum, sed vt dispositiones & præpara-
tiones sufficiētiū, vt Sacramentum in illis
vīm habeat.

¹³ Alia Ratiō.

Secundū responderi potest, Pénitentiam, pre-
fertim attritionem, duplīciter considerari posse:
Primo, quatenus antecedit absolutionem Sacer-
dotis; & sic pertinere ad id, quod est Sacra-
mentum tantum. Secundū, quatenus est absolutione
posterior; & sic est res & Sacramentum simul: nā
est effectus Sacramenti, scilicet actionis externe;
& est causa remissionis peccatorum, quæ est res
tantum. Est (inquam) effectus Sacramenti, non
secundū substantiam suam (nam sic antecedit)
sed secundū virtutem Sacramentalē; hancenī
virtutem accipit maxime à formula absolutionis;
in qua potissimum est vis Sacramentalis.

ARTICVLVS III.

*Virūm hac sit forma huius Sa-
cramenti, Ego te absoluo?*

R Espondetur, Sufficiētem formam huius
Sacramenti esse, Ego te absoluo à peccatis tuis.
Est communis sententia Doctorum. Et patet ex
Concilio Florentino, & ex Tridentino sess. 14.
cap. 3. vbi dicitur, Formam huius Sacramenti, in qua
principiū vis sita est, esse, Ego te absoluo; & additur,
& cetera: per illud, & cetera, intelligens à pecca-
tis tuis. Vbi

¹⁶

Aduerte. Hęc omnia verba aliquo modo ad
essentiam formae pertinere, scilicet, vel expreſſe,
vel implicitē. Ratio est, quia necesse est, omnia Quæ verba
illa concipi ad significandum effectū huius Sacra-
menti, qui est liberatio à peccatis facta more iu-
diciali. Expressio tamen pronominis Ego non est
absolutē necessaria; quia implicitē, quantum satis
est, continetur in verbo Absoluo. Pari ratione ex-
preſſio illa, à peccatis tuis, non est necessaria; quia
implicitē continetur in verbo Absoluo. Non enim
potest intelligi, fieri absolutionem ab alijs, quam
à peccatis, quæ poenitens iam enumeravit, & cen-
sūris hisce adiunctis. Vnde expreſſe ad substantiā
huius formae sufficiunt hęc duo, Absoluo te, & vt
colligitur ex D. Thoma, & vt Caetanus in Sum-
ma V. Absolutio, & alij passim.

Precisē ne-
cessaria, &
sufficiēt
ad formam
Péniten-
tia.

Notandum tamen est; omnem aliam oratio-
nem huic æquivalētē sufficiere ad essentiam
huius Sacramenti; vt, Remitto, vel condono tibi pecca-
ta tua. Remittuntur tibi peccata tua. Sis absolitus.
Absolutor. Id enim commune est omnibus Sacra-
mentis, vt orationes idem valentes, idē efficiant.
Imō probabile est sufficiere: Absoluit te Christus; vt
patet ex forma Baptismi Græcorum: nam Christus
est principalis minister: & tunc sub intellige-
retur persona ministri, scilicet per me; sicut modò
sub intelligitur persona Christi, cūm dicitur, ego
te absoluo: Absoluimus enim Christi auctoritate.

An. & quo
modo, sit
bona for-
ma, Absol-
utor se
Christus.

In hoc tamen casu necessariū est, vt tali forma
non vtratur merē deprecatoriè, quasi rogans
Christum, vt eum absoluat; sic enim non efficeret
Sacramentum: nam reuerā ipse non absolu-
ret. Vnde D. Thomas scriptit quoddam Opusculum
contra quendam, qui dicebat formam debe-
re esse deprecatoriā. Sed debet illa vti, tamquā
ex auctoritate, intendens absoluere veluti mini-
ster sub Christo. Esset enim graue peccatum tali
forma vti, quæ Sacramentum redderetur ambi-
guum:

¹³ Materia
alia ex
qua, alia
circum quā,
alia in qua,

¹⁴ Ratio D.
Thomas,

ARTICVLVS II.

*Virūm peccata sint propria mate-
ria huius Sacramenti?*

R Espondetur Affirmatiū, esse materiam, sed
remotam. Vbi nota, Triplicem esse pénitentia
materiam. Prima & essentialis, est materia
ex qua ipsa constat; qui sunt actus pénitentis. Se-
unda, est materia circa quam, vt peccata post
baptismum commissa: circa hęc enim veritatur
sicut medicina circa morbos vt expellantur. Ter-
tia, est materia in quā, quę est ipse poenitens. Quod
pater à simili. Pénitentia est enim veluti quad-
clam animæ medicamentum: triplex autem, est
medicamenta materia. Materia ex qua, sunt actus
agroti, & ipsum pharmacum; medicamentum
cūm duabus veluti partibus constat, nempe exer-
citatione corporis actioneque ipsius natura, &
pharmaco; in pharmaco tamen videtur esse præ-
cipua vis curatōris. Materia circa quam, sunt mor-
bi, vt expellendi: in qua, est ipse ager.

D. VBI V.

*Cur in hoc Sacramento non sit aliqua materia
externa corporalis; vt aqua, oleum, panis,
sicut in alijs Sacramentis?*

R Espondet D. Thomas art. 1. ad 1. in illis ef-
fectu externam materiam, in quibus est excellē-
tēs effectus; vt in Baptismo, in quo tollitur om-
nis culpa & pena; in Confirmatione, vbi datur
plenitudo spiritus: in Ordine vbi datur potestas
super Christi corpus verum: in extrema Vnctio-
ne, vbi præter gratiam quæ datur, etiam reliquia
peccatorum ablerguntur. In effectu autē Matri-
monij, & Pénitentia non cernit huiusmodi
aliqua excellentia.